

Arrest

nr. 219 247 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2016 wordt voor de verzoekende partij een aankomstverklaring opgesteld in Brugge. De verzoekende partij is in het bezit van een paspoort voorzien van een visum.

1.2. Op 22 augustus 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 februari 2017 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.4. Op 13 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij afzonderlijke beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 31 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Bij arresten met nrs. 189 673 en 189 674 van 12 juli 2017 worden de beslissingen vermeld in punt 1.4. vernietigd door de Raad.

1.7. Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 5 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 204 848 van 4 juni 2018 wordt de beslissing vermeld in punt 1.7. vernietigd door de Raad.

1.10. Op 8 augustus 2018 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.11. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. “

1.13. Bij arrest nr. 210 882 van 12 oktober 2018 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.14. Bij arrest nr. 219 246 van 29 maart 2019 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 26 en 47 van het Handvesten van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6, 11, 15 en 25 van het Verdrag inzake Rechten van Personen met een Handicap (hierna: het VRPH), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het gevolg van deze wettelijke bepaling is duidelijk: de noodzaak tot een ernstig individueel onderzoek m.o.o. een toets van deze drie punten:

3.6. *De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd naar of afweging gemaakt met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.*

3.7. *In casu had het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het administratief dossier op dat ogenblik wel stukken bevat inzake verzoeksters huwelijk en haar zwangerschap.*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

3.3. *Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.*

(RvV nr. 171.744 van 13 juni 2016)

De betreden beslissing is louter gemotiveerd als volgt (stuk 1a):

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Noch min, noch meer.

Er werd bijgevolg geen enkel individueel onderzoek gevoerd in de zin van art. 74/13 Vw., minstens blijkt zulks op geen enkele wijze uit de motivatie van de bestreden beslissing.

3.6. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd naar of afweging gemaakt met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

3.7. In casu had het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het administratief dossier op dat ogenblik wel stukken bevat inzake verzoeksters huwelijk en haar zwangerschap.

(RvV nr. 171.744 van 13 juni 2016)

Dit is volkomen analoog in casu.

Immers zou een individueel onderzoek door verweerder onmiddellijk hebben geleid tot de vaststelling van de ernstige medische problematiek in hoofde van verzoekster, alsook tot de vaststelling van de noodzaak aan mantelzorg door haar duurzaam verblijfsgerechtigde zoon bij wie zij inwoont te (...) (stuk 4 en 5).

Dit maakt dat zowel de gezondheidstoestand van verzoekster als haar familie- en gezinsleven conform art. 74/13 Vw. een individuele reden uitmaken om géén bevel om het grondgebied aan verzoekster af te leveren wegens mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, alsook wegens schending van artikel 26 Handvest en artikel 6, 11 en 15 VRPH.

Zulks temeer gezien de zoon van verzoekster instaat voor de medisch voorgeschreven mantelzorg van diens moeder. Zo staat hij dagelijks in voor het helpen verplaatsen, wassen en verzorgen van verzoekster.

De behandelende arts (Dr. B. LEBBE) is in diens SMG van 30.06.2016 - zoals per definitie in het bezit van verweerder op moment van het nemen van de bestreden beslissing - zeer duidelijk:

"Nood aan mantelzorg (zoon en schoondochter)" / "Mantelzorg medisch vereist? Zeker!!"

Indien al zou worden geoordeeld dat een nieuwe medische motivatie inzake art. 74/13 Vw. niet vereist is, gezien de motivatie in het licht van de 9ter-weigering daartoe volstaat, dient wel benadrukt:

- Enerzijds dat de 9ter-ongegegrondheidsbeslissing dient te worden verbroken en zulks ook de verbreking van dit alsdan hierop gesteunde bevel impliceert (zie eerder in dit dossier arrest nr. 189.674 van 12.07.2017 - stuk 4);
- Anderzijds dat het onderdeel "gezins- en familieleven" van art. 74/13 Vw. niet werd onderzocht noch gemotiveerd in het bestreden bevel (noch in het louter medisch gemotiveerde 9ter dossier)

In het licht van de dubbele bovenstaande redenen dringt zich dan ook hoe dan ook een verbreking van dit bestreden bevel op:

- Zeker wanneer ook de 9ter weigering zoals ter kennis gesteld op 05.10.2018 wordt verbroken in het afzonderlijk annulatieberoep;
- Doch zelfs ook bij weigering verbreking van dit 9ter-beroep in het licht van het gebrek aan motivatie inzake het "gezins- en familieleven" zoals evenzoveel deel uitmakend van de controleplicht van art. 74/13 Vw.

"De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat

een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen."
(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016 - stuk 6)

Een bevel om het grondgebied te verlaten betreft een autonome beslissing aanwezig in het rechtsverkeer, waaraan een eigen motiveringsplicht kleeft in overeenstemming met artikel 74/13 Vw. Het kan bijgevolg niet volstaan dat desgevallend in een andere beslissing (vb. een 9bis- of 9ter-weigering) wél (i.c. bovendien op een onjuiste wijze - zie annulatieberoep tegen 9ter-weigering) wordt ingegaan op de medische omstandigheden om in casu te hebben voldaan aan de motiveringsplicht van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 74/13 Vw.

Bovendien zou verzoekster - gezien haar ernstige medische problematiek en haar medisch aangewezen noodzaak aan mantelzorg - als gehandicapte bejaarde vrouw in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomen in haar land van herkomst, zodat dit bevel ook strijdig voorkomt met art. 3 EVRM, artikel 1 en 26 Handvest grondrechten EU en art. 6, 11 en 15 VRPH.

Er kan geen enkele ernstige betwisting bestaan omtrent het feit dat verzoekster rolstoelgebonden en "zwaar gehandicapt" is (SMG Dr. LEBBE dd. 30.06.2016 – stuk 4a, punt A).

België is lidstaat bij het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap van 13 december 2006 (hierna verkort tot VRPH).

België is daardoor gehouden om specifiek inzake vrouwen met een handicap alle nodige passende maatregelen te nemen om de volle ontwikkeling en positieverbetering van vrouwen met een handicap te garanderen (art. 6 VRPH). België erkent als lidstaat (die ook reeds tot ratificatie overging) aldus dat gehandicapte vrouwen (quod in casu) een groep is die het meest kwetsbaar is voor armoede, laaggeschooldheid en slechte gezondheid en dat hiertoe aldus specifieke positieve actie vereist is teneinde hun positie te verbeteren.

Het is verzoekster een raadsel hoe de bestreden beslissing haar positie verbetert conform art. 6 VRPH;

Artikel 11 VRPH legt de lidstaten de verplichting op om de nodige maatregelen te treffen om de bescherming en veiligheid van personen met een handicap te verzekeren in risicosituaties, o.a. met inbegrip van humanitaire noodsituaties.

"Artikel 11 stelt staten bloot aan schadeclaims van personen met een handicap die zich in risicovolle of humanitaire noodsituaties bevinden. Staten moeten de veiligheid van personen met een functiebeperking met onmiddellijke ingang waarborgen. Zicht richten tot een rechter om de directe werking van dit artikel te verkrijgen, lijkt in de gegeven omstandigheden geen succesvolle strategie, maar de overheids-aansprakelijkheid zou zeker in het gedrang kunnen komen."

(D'ESPALLIER, A., SOTTIAUX, S. en WOUTERS, J., De doorwerking van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, Intersentia, Antwerpen, 2014, p. 74)

Artikel 15 VRPH voorziet dat geen enkele gehandicapte mag worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Zonder zorg (incl. mantelzorg) zal verzoekster wel degelijk in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomen in haar land van herkomst, waarbij zij pijn blijft lijden en zelfs mits ontwikkelen van gangreen haar benen dreigt te verliezen... Dit artikel incorporeert aldus eenzelfde bescherming als artikel 3 EVRM, doch bijkomend nogmaals in de verfgezet specifiek m.b.t. personen met een handicap. Onderhavige beslissing riskeert een schending van zowel art. 3 EVRM als 15 VRPH bij uitvoering en terugleiding van verzoekster naar haar land van herkomst.

Minstens zou een gebrek aan gepaste medische zorg de menselijke waardigheid van verzoekster fundamenteel aantasten.

Nochtans is de menselijke waardigheid onschendbaar en moet zij geëerbiedigd en beschermd worden door verweerder (art. 1 Handvest grondrechten EU). Zulks geldt ook in toepassing van artikel 23 Grondwet (in samenlezing met artikel 191 Grondwet waardoor verzoekster zich op heden in België kan beroepen op artikel 23 Gw).

Via artikel 26 Handvest grondrechten EU is België tenslotte zelfs gehouden om middels positieve actie maatregelen te nemen die beogen om de zelfstandigheid en maatschappelijke integratie en deelname aan het gemeenschapsleven van personen met een handicap te garanderen.

Het is verzoekster ook op dit punt een raadsel hoe de aflevering en de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, mits geforceerd beëindigen van haar medisch aangewezen mantelzorg door zoon en schoondochter, haar situatie als gehandicapte bejaarde vrouw zou verbeteren...

Tenslotte loopt voor verzoekster nog steeds een 9bis verzoek (na verbrekingarrest nr. 210.882) terwijl een zorgvuldig handelende overheid géén bevel mag afleveren tot zolang de nog lopende aanvraag 9bis Vw. nog dient te worden beoordeeld. Dergelijk handelen - aflevering van een 'bijlage 13' tijdens een sinds 31.05.2017 lopend ernstig gemotiveerd verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art 9bis Vw. is immers strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

"Wel kan in principe geen BGV worden afgeleverd zolang er geen beslissing is genomen over de aanvraag 9bis Vw. Anders oordelen zou in strijd zijn met het beginsel van behoorlijk bestuur. (met verwijzing naar: RvS 22 februari 2000, nr. 85.524\ TVR 2000, nr. 2; RvS 24 november 1998\ nr. 77.150; RvS 24 november 1997, nr. 70.586; RvS2 oktober 1997, nr. 68.617; RvS 5 juni 1996, nr. 59.881; RvS 26 april 1996, nr. 59.276)"

(Vincent VEREECKE, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story, Gent, 2008, p. 69)"

3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitevinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.3. De verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals deze thans voorligt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 22 augustus 2016. De verwerende partij verwijst in

de nota met opmerkingen nog naar een belangenafweging waaruit alsnog zou moeten blijken dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in rekening is gebracht. De belangenafweging waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen en dewelke zij citeert is, blijktens de stukken van het administratief dossier, terug te vinden in het document *“Synthesenota: 17/07/2017 Vernietiging beslissing dd. 2/10/2017”*. Hierin kan het volgende worden gelezen betreffende de gezondheidstoestand: *“De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 08/08/2018”*.

Blijkens deze gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoeksters ingediende aanvraag tot medische regularisatie van 22 augustus 2016. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel dringt de vaststelling zich op dat inzake de voormelde verblijfsaanvraag door de verwerende partij op 14 augustus 2018, op grond van het advies van de arts-adviseur waarnaar verwezen wordt in de synthesenota, een ongegrondheidsbeslissing werd genomen waarbij werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, maar dat bij arrest van 29 maart 2019 met nr. 219 246 de Raad overging tot de nietigverklaring van deze beslissing. Uit dit arrest blijkt dat het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de (on)mogelijkheid tot reizen niet op zorgvuldig wijze gebeurde en de motivering van het advies hieromtrent niet correct is, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 14 augustus 2018.

Deze ongegrondheidsbeslissing, en het medisch advies waarop zij steunt, moeten dan ook worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Dezelfde vaststelling geldt voor de vorige beslissingen van 13 februari 2017 en 2 oktober 2017 die werden genomen naar aanleiding van de aanvraag van 22 augustus 2016, doch vernietigd werden respectievelijk bij arrest nr. 189 673 van 12 juli 2017 van de Raad en arrest nr. 204 848 van 4 juni 2018 van de Raad. Dit heeft tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat in het dossier van de verzoekende partij, die haar gezondheidsproblemen inriep in de aanvraag van 22 augustus 2016, geen eerdere beslissing van het bestuur voorligt waarin haar ingeroepen gezondheidsproblemen inhoudelijk reeds werden beoordeeld.

In deze omstandigheden dient de verzoekende partij te worden bijgetreden in haar standpunt dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand. Het getuigt immers niet van de vereiste zorgvuldigheid om de verzoekende partij een bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de gezondheidstoestand van de verzoekende partij het toelaat terug te keren naar het land van herkomst.

3.4. Zoals reeds werd aangestipt, blijkt uit de gegevens van de zaak dat de verwerende partij pas tot de afgifte van het bestreden bevel heeft besloten nadat zij een standpunt had ingenomen over de verblijfsaanvraag op medische gronden van 22 augustus 2016. Uit de feitelijke elementen van de zaak blijkt dan ook dat verwerende partij de afgifte van het bevel om het grondgebied heeft verbonden aan de beoordeling van de in de aanvraag ingeroepen medische toestand. Er kan aldus een feitelijke samenhang worden vastgesteld. In deze situatie volstaat een verwijzing naar de goede rechtsbedeling ook reeds om, in navolging van de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 14 augustus 2018 bij arrest nr. 219 246 van 29 maart 2019 omwille van een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek, eveneens over te gaan tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Gelet op de vaststelling dat de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen dient te worden vernietigd omwille van een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bestreden bevel eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er kan immers niet worden uitgesloten dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de verwerende partij niet zou hebben besloten tot de afgifte van het bestreden bevel.

3.5. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER